1951
ଡିସେମ୍ବର 17

ଆନ୍ନାଗୌଡ଼ା ନାଥଗୌଡ଼ା ପାଟିଲ୍

ବନାମ

ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

[ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପତଞ୍ଜଳି ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ମୁଖାର୍ଜୀଆ, ଦାସ ଏବଂ ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ - ଉତ୍ତରାଧିକାର - ମହିଳାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାର - ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ (1929 *ର II*) *– ଉପଯୋଗୀତା - ଭଉଣୀଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କର ଅଧିକାର - କୁମାରୀଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି - ଉତ୍ତରାଧିକାର କ୍ରମ*

ଉତ୍ତରାଧିକାରର କ୍ରମରେ ଜେଜେବାପା ଏବଂ ଦାଦାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁଅର ଝିଅ, ଝିଅର ଝିଅ, ଭଉଣୀ ଏବଂ ଭଉଣୀର ପୁଅକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିବା ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ (1929 ର II), ଆଇନସଙ୍ଗତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ବିନା ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ହିନ୍ଦୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ପୃଥକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ କେବଳ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ । ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସୂତ୍ରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ଆଇନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆଦୌ ବହନ କରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାଙ୍କ *ସ୍ତ୍ରୀଧନ* ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

କୁମାରୀ ରୂପେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କ ନିଜ ଭାଇଙ୍କୁ ଯାଇଥାଏ, ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ନିକଟକୁ ଏବଂ ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କର ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଯଦି ତାଙ୍କ ମାଆ ଏବଂ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଏହା ଯିବାରେ ଅସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏହା ନିକଟସ୍ଥ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଯାଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କ ସପିଣ୍ଡ ଏବଂ ଏହାର ବିଫଳତାରେ ମାଆଙ୍କ ସପିଣ୍ଡଙ୍କୁ ଯାଇଥାଏ, ଯେଉଁଥିରେ ଉଭୟ ନିକଟ ରକ୍ତ ସଂପୃକ୍ତି କ୍ରମକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ମିତାକ୍ଷର ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ ତଥା ମୟୂଖ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଭଉଣୀଙ୍କ ପୁଅଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଦାଦାଙ୍କ ପୁଅ ଅଧିକ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି ।

ମଦ୍ଦା ମହାଲକ୍ଷ୍ମମ୍ମା ବନାମ *ମନ୍ତ୍ରବାଦୀ* (I.L.R. 1947 Mad. 23), *ଶକୁନ୍ତଳା ବାଇ* ବନାମ *ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣ* (I.L.R. 1942 Nag. 629), *ତାଲୁକରାଜ କୌର* ବନାମ *ବଟା*

କୌର (I.L.R. 26 Pat. 150), *କୁପ୍ପୁସ୍ୱାମୀ* ବନାମ *ମଣିକାସରୀ* (A.I.R. 1950 Mad. 196) ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇଛି । *ଶାମରାଓ* ବନାମ *ରଘୁନନ୍ଦନ* (I.L.R. 1939 Bom. 228), *Mst. ଚାରଜୋ* ବନାମ *ଦୀନାନାଥ* (A.I.R. 1937 Lah. 196), *କେହର୍ ସିଂହ* ବନାମ *ଅତ୍ତର ସିଂହ* (A.I.R. 1944 Lah. 1142), *ଇନ୍ଦ୍ର ପାଲ୍* ବନାମ *ହୁମାଙ୍ଗୀ ଦେବୀ* (I.L.R. 1949 All. 816) ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 115/1950 ।

ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 890/1938 ରେ ସତାରାର ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଅଧିସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କର 15 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1941 ର ଡିକ୍ରିରୁ ଉପୁଜିଥିବା ପ୍ରଥମ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 274/1941 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 14 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1945 ର (ମ୍ୟାକଲିନ ଏବଂ ରାଜଧକ୍ଷ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ) ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରିରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ, *ଜି. ଆର୍. ମଦଭାଭି* (ତାଙ୍କ ସହିତ, *କେ. ଆର୍. ବର୍ଗୋରୀ*) ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1ଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଏଚ୍. ଜେ. ଉମରିଗର* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଭାରତର ଆଟର୍ଣ୍ଣି ଜେନେରାଲ, ଏମ୍. ସି. ସେତଲୱାଦ,* (ତାଙ୍କ ସହିତ, *କେ. ଜି. ଦାତାର*) ।

17 ଡିସେମ୍ବର,1951 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ମୁଖାର୍ଜୀୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠରେ 14 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1945ର ଏକ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଆବେଦନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 890/1938 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ସତାରାର ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀର ଅଧିସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅପିଲ ଦ୍ୱାରା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲା । ବିବାଦରେ ଥିବା ଚିକୁର୍ଦେ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା ସମ୍ପତ୍ତିରେ, ସେମାନଙ୍କର ମାଲିକାନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ମୂଳ ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ବାଦୀ ଭାବରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଭୀମାବାଇଙ୍କ ନିକଟତମ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଥିଲେ, ଯିଏ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ଉକ୍ତ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ଶେଷ ଧାରକ ଥିଲେ । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ରୂପେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଜଣେ ପ୍ରତିବାଦୀ, ଅର୍ଥାତ୍

ସତାରାର ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆଗତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଜୀବିତ ଥିଲେ, ଭୀମାବାଈଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣ ନିଜ ଦଖଲକୁ ନେଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜ ଦଖଲରେ ରଖିଛନ୍ତି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ଭୂସମ୍ପତ୍ତିରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀ 2, 3 ଏବଂ 4 ଙ୍କୁ, ମକଦ୍ଦମାରେ ମଧ୍ୟକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପକ୍ଷ-ପ୍ରତିବାଦୀ ଭାବରେ ଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣ, ପ୍ରଥମରୁ ଶେଷ ଯାଏଁ ଏକ ନିରପେକ୍ଷ ମନୋଭାବ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ଏବଂ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଉଚିତ୍ ରୂପେ ହକଦାର ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ପ୍ରତିବାଦୀ 2 ଏବଂ 3 ଙ୍କ ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନରେ ସେମାନଙ୍କର ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆସି ନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘଟଣାରେ ଥିବା ଦୁଇ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାର, ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ ବାଦୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ଏହି ଆବେଦନରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବିବାଦ ଏହି ବିଷୟକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ରହିଛି ଯେ ଭୀମାବାଈଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହା ପାଖରେ ବିବାଦୀୟ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାର ଅଧିମାନ୍ୟ ଅଧିକାର ରହିଛି । ମାମଲାର ବାସ୍ତବିକ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିଗୁଡିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ବଂଶବୃତ୍ତାନ୍ତ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ସୁବିଧାଜନକ ହେବ ଯାହା ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ।

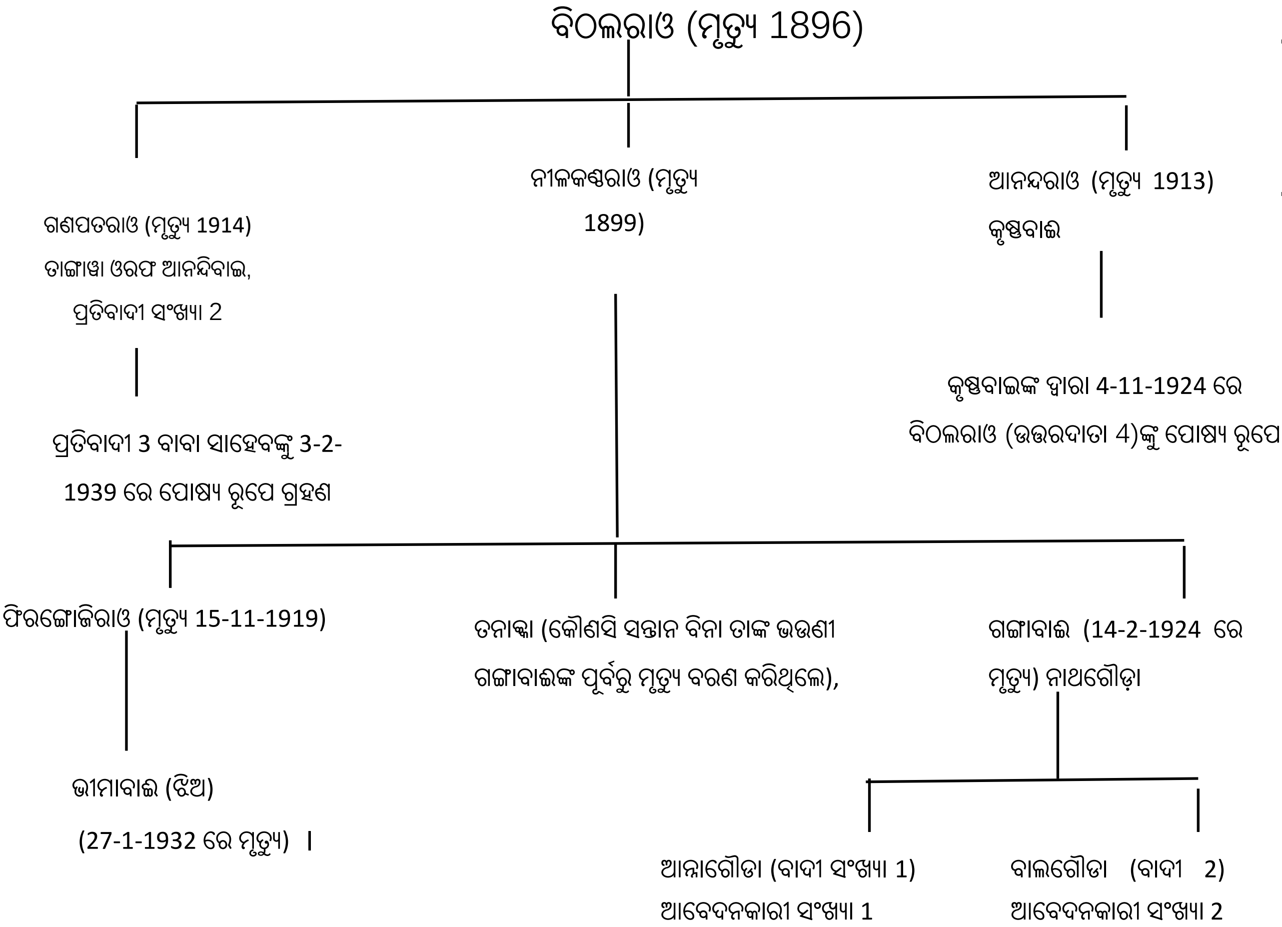

ଏହା ଉଭୟ ପକ୍ଷର ମାମଲା ଯେ ବଂଶାନୁଗତ ସାରଣୀର ଶୀର୍ଷରେ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ଏବଂ ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ସାଧାରଣ ପୂର୍ବଜ ଥିବା ବିଠଲରାଓ, ଦେଶମୁଖୀ ସେବାର ବଂଶାନୁଗତ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସହିତ ଜଡିତ ୱତନ ସମ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦଖଲରେ ରଖିଥିଲେ । ବିଠଲରାଓ 28 ନଭେମ୍ବର, 1892 ର ଏକ ସନନ୍ଦର ଗ୍ରହଣକାରୀ ଥିଲେ, ଯାହାକି ଗର୍ଡନ ରାଜିନାମା ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା ଅଟେ, ଏବଂ ଉକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳର ସେହି ଭାଗରେ କେତେକ ୱତନଦାରଙ୍କର ସେବା ବିନିମୟ କରିବା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷେ ସରକାର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷେ ୱତନଦାରଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା କେତେକ ନିବନ୍ଧନ ଏବଂ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ତାଙ୍କ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂଲଗ୍ନ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହର ଅସୁବିଧାରୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ସାଧାରଣତଃ ସନନ୍ଦରେ ରାଜିନାମାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ଏକ ସନନ୍ଦ 1892 ରେ ବିଠଲରାଓଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଏହି ରାଜିନାମା ପରେ 1874ର ବମ୍ବେ ଅଧିନିୟମ III ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ୱତନଦାର ଭାବରେ ବିଠଲରାଓ ରହିଥିଲେ, ଏବଂ ଜ୍ୟେଷ୍ଠାଧିକାର ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଭାଗ ହୋଇନଥିବା

ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବିବାଦରେ ଥିବା ୱତନଟି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । 1896ରେ ବିଠଲରାଓଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଜ୍ୟେଷ୍ଠାଧିକାର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ଗଣପତରାଓ ତାଙ୍କ ପରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପଛରେ ତାଙ୍କ ଦୁଇ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ଆନନ୍ଦିବାଇ ଏବଂ ଇନ୍ଦିରାବାଇଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି, ଗଣପତରାଓ 1914ରେ ନିଃସନ୍ତାନ ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ଯରୁ ବରିଷ୍ଠ ବିଧବା ଆନନ୍ଦିବାଇ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଅଟନ୍ତି । ଗଣପତରାଓଙ୍କ ଦୁଇ ଭାଇ, ଯଥା, ନୀଳକଣ୍ଠରାଓ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରାଓ, ତାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓ ନାମକ ଜଣେ ପୁଅ ଏବଂ ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ନୀଳକଣ୍ଠରାଓ ଛାଡି ଯାଇଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ କି ତାଙ୍କ ଜୀବିତ ବିଧବା କୃଷ୍ଣବାଇଙ୍କୁ ଛାଡି ଆନନ୍ଦରାଓ ନିଃସନ୍ତାନ ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ, ଯିଏ ପରେ ବିଠଲରାଓଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ଯିଏ ଏହି ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଅଟନ୍ତି । ଗଣପତରାଓ ତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ୱତନ ଏବଂ ଅଣ-ୱତନ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଛାଡିଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ସେ ପରିବାରର ଏକମାତ୍ର ପୁରୁଷ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ଉଭୟ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଏବଂ ବଂଶଗତ ଜ୍ୟେଷ୍ଠାଧିକାର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ନାବାଳିକା ଥିବା ତାଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ଝିଅ ଭୀମାବାଇଙ୍କୁ ଛାଡି ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓ 1919 ରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । 23 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1921ରେ, ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ଭୀମାବାଇଙ୍କ ନାମ ଗ୍ରାମ ନଥିରେ ୱତନଦାର ଭାବରେ ପ୍ରବେଶ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷରେ, ସତାରାର ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣ ଭୀମାବାଇଙ୍କ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । 11 ଅକ୍ଟୋବର, 1923ରେ ସେମାନଙ୍କ ସଂକଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟା A-471 ଦ୍ୱାରା ବମ୍ବେ ସରକାର ଚିକୁର୍ଦେ ଦେଶମୁଖ ୱତନର ମିଆଦ ପୂର୍ତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସରକାରଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ୱତନ ପରିବାରରେ କୌଣସି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନଥିଲେ । ଏହାପରେ ଗ୍ରାମ ଅଭିଲେଖ ବହିରେ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରବେଶ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଭୀମାବାଇଙ୍କୁ ୱତନଦାର ଭାବରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜବତ ହେବା ପରେ ଜମିଗୁଡ଼ିକ ରୟତୱାଡୀ ଜମିରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଥିବା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନର ସାକ୍ଷେପ ହୋଇଥିଲା । 4 ନଭେମ୍ବର 1924ରେ ଆନନ୍ଦରାଓଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ କୃଷ୍ଣବାଇ, ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4କୁ ପୋଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । 27 ଜାନୁଆରୀ 1932ରେ, ଭୀମାବାଇ

ଅବିବାହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣର ପରିଚାଳନା ଅଧୀନରେ ରହିଥିଲା । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀମାନେ, ଯେଉଁମାନେ କି ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କ ଭଉଣୀଙ୍କ ପୁଅ ଅଟନ୍ତି, 5 ଅଗଷ୍ଟ 1938 ରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ବାସ୍ତବିକ ରୂପେ ସେମାନଙ୍କର ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ, 11 ଅକ୍ଟୋବର 1923 ରେ ସରକାରଙ୍କ ଗୃହୀତ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାରିତ ହେବା ପରେ, ଚିକୁର୍ଦେ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଏକ ୱତନ ସମ୍ପତ୍ତି ହେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାର ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ସାଧାରଣ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲା, 1886 ର ଅଧିନିୟମ V ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ଯାହାକି ୱତନ ପରିବାରର ଜଣେ ପୁରୁଷ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସହ ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଉଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଥିଲା । ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଭୀମବାଇଙ୍କ ନିରଙ୍କୁଶ ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ ଯେହେତୁ ସେ କୁମାରୀ ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛନ୍ତି, ବାଦୀମାନେ, ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ନିକଟତମ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ସାଧାରଣ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଛି, ଏହି ଆବେଦନରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଥିବା, ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4ଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହେବାର କିଛି ସମୟ ପରେ ଏକ ପକ୍ଷ-ପ୍ରତିବାଦୀ ଭାବରେ ଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 4 ନଭେମ୍ବର, 1924 ରେ ଆନନ୍ଦରାଓଙ୍କୁ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା କାରଣରୁ, ସେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ନିକଟତମ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ ଯାହା ଏକ ୱତନ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଯେ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏକ ଘୋଷଣା କରାଯାଉ । ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଥିବା ଆନନ୍ଦିବାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 3 ଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଗଣପତରାଓଙ୍କ ପୁଅ ହିସାବରେ ଫେବୃଆରୀ 1939 ରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ବିଚାର କରି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଚିକୁର୍ଦେ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି ଏକ ଅବିଭାଜ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଯାହା ଜ୍ୟେଷ୍ଠାଧିକାର ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଅଟେ । ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଏହା ଏକ ଅବିଭାଜ୍ୟ ଯୌଥ ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବାରୁ, ଉତ୍ତରଜୀବୀ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ ନିୟମ ତଥାପି ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ପୁତ୍ର ବିନା ଗଣପତରାଓଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ବରିଷ୍ଠ ଶାଖାର ଉତ୍ତରଜୀବୀ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ହୋଇଥିଲା । ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତି ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ

ପରେ ଭୀମାବାଈ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର କେବଳ ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ସତ୍ତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯାହା ପରିବାରରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ପୁରୁଷ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଆଗମନ ହେତୁ, ସେ ବଞ୍ଚିତ ହେବା ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଥିଲା, ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଯେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦରାଓଙ୍କ ବିଧବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4ଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା, ସେ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ତାଙ୍କ ସତ୍ତ୍ୱରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ମତରେ, ଚିକୁର୍ଦେ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ମିଆଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇସାରିଥିବା ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁଥିବା ସରକାରଙ୍କ ଗୃହୀତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଅପରିପକ୍ୱ ଥିଲା ଏବଂ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିବା ବିଧବାମାନେ ଜୀବିତ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଏହା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି ଆହୁରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦିଓ ଭୀମାବାଈ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୱତନ ଭାବରେ ସମ୍ପତ୍ତି ରଖିଥିଲେ ବୋଲି ଧରାଯାଏ, 1886 ର ବମ୍ବେ ଅଧିନିୟମ V ଅନୁଯାୟୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ହେବେ ଏବଂ ବାଦୀମାନେ ନୁହେଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ବାଦୀମାନଙ୍କର ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ ବାଦୀମାନେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ମ୍ୟାକ୍ଲିନ୍ ଏବଂ ରାଜାଧକ୍ଷ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ ଏକ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଏହି ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି କରିଥିଲେ । ଯଦିଓ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣଗୁଡ଼ିକ ବିଚାରଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସମାନ ନୁହେଁ, ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିମାନେ ଉକ୍ତ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ । 1892 ମସିହାରେ ବିଠଲରାଓଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ସନନ୍ଦର ସଂରଚନା ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ବିଫଳତା ଆଧାରରେ 1923 ମସିହାରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ୱତନ ସମ୍ପତ୍ତିର ମିଆଦ ପୂର୍ତ୍ତି କିମ୍ବା ବାଜ୍ୟାପ୍ତିକରଣ ଆଦେଶ ଏକ ବୈଧ ଏବଂ ଆଇନଗତ ଆଦେଶ ନୁହେଁ ଏବଂ ଯଦିଓ ସନନ୍ଦର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ସରକାର ୱତନକୁ ଏହି ଅର୍ଥରେ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବେ ଯେ ସେମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପାଇଁ ଆଇନଗତ ବାଧ କରିପାରିବେ, ୱତନ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ଜାରି ରହିଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରକୁ ତଥାପି 1886 ର ଅଧିନିୟମ V ପରିଚାଳନା କରିବ ଏବଂ ସେହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ଅନୁଯାୟୀ ବାଦୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଙ୍କର ଅଧିମାନ୍ୟ ଅଧିକାର ଥିଲା। ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବାଦୀମାନେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିଛନ୍ତି ।

ବାଦୀ-ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଏହି ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଦ୍ୱୈତ ଯୁକ୍ତି ଉତ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ 11 ଅକ୍ଟୋବର, 1923 ର ଗୃହୀତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଚିକୁର୍ଦେ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଏହାର ୱତନ ଚରିତ୍ର ବଜାୟ ରଖିଛି ବୋଲି ରାୟ ଦେବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଯଦି ଏହା ଅଣ-ୱତନ ଥିଲା, ତେବେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଅପେକ୍ଷା ବାଦୀମାନେ ଭୀମାବାଇଙ୍କ ନିକଟତର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତେ । ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଯୁକ୍ତିଟି ହେଉଛି ଯେ ଯଦିଓ ଭୀମାବାଇଙ୍କ ହାତରେ ସମ୍ପତ୍ତିଟି ୱତନ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଶବ୍ଦର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥରେ ପରବର୍ତ୍ତୀଟିକୁ ୱତନଦାର ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଏହା ଏକ ନୂତନ ବଂଶାନୁକ୍ରମ ହେବ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ 1886 ର ବମ୍ବେ ଅଧିନିୟମ V ରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ୱତନଦାରଙ୍କ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ବାଦୀମାନେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବେ, ଯେଉଁଠି ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ପରିବାର ବାହାରେ ରହିବେ ।

ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ନିଃସନ୍ଦେହ ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛୁ, ତାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟିର ଗୁଣବତ୍ତା ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିମାନେ ଏହି ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଭୀମାବାଇଙ୍କ ହାତରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଣ-ୱତନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ, ତେବେ ବାଦୀମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରର ଅଧିମାନ୍ୟ ଅଧିକାର ରହିବ । ଏହା ଯେ ଯଦି ସମ୍ପତ୍ତି ୱତନ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ହିଁ 1886ରେ ବମ୍ବେ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ବଂଶଧର ହୋଇଥିବା ବାଦୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଙ୍କ, ଯିଏକି ପୋଷ୍ୟ ହୋଇ ପରିବାରର ପୁରୁଷ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ, ନିକଟକୁ ଯିବ । ଏହି ଆବେଦନରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଶ୍ରୀ ସେତଲୱାଦ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଧାରଣା ଭୁଲ ଅଟେ, ଏବଂ ଯଦିଓ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଣ-ୱତନ ସମ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀଧନ ହିସାବରେ ଏହା ଭୀମାବାଇଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅଧିକାରଭୁକ୍ତ ଅଟେ, ତଥାପି ଭୀମାବାଇଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ବାଦୀମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଙ୍କର ଅଧିକ ଅଧିକାର ରହିବ । ଯେହେତୁ କୌଣସି ନିମ୍ନ ଅଦାଲତର ରାୟରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ଆମେ ଏହା ଉପରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଶୁଣିଛୁ ଏବଂ ଆମେ ଯେଉଁ ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଛୁ ତାହା

ହେଉଛି ବିଦ୍ୱାନ ଆଟର୍ଣ୍ଣି-ଜେନେରାଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବଳବତ୍ତର ରହିବ ।

ଏହି ଯୁକ୍ତିର ଅଭିପ୍ରାୟ ନିମନ୍ତେ ଆମେ ଧାରଣା କରିବୁ ଯେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ଭୀମାବାଈଙ୍କ ଅଣ-ଓତନ ସ୍ୱାଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଏ ନିକଟତମ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବେ? ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ଯେ ଜଣେ କୁମାରୀ ଅବସ୍ଥାରେ ଭୀମାବାଈ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ କୁମାରୀର ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଥମେ ତା'ର ନିଜ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଯାଇଥାଏ, ଏହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମରେ ମାଆ ଏବଂ ତା'ପରେ ପିତାଙ୍କୁ ଯାଇଥାଏ । ଏହା ବୌଦ୍ଧାୟନର ପାଠ୍ୟ ([1]) ଅନୁଯାୟୀ ଅଟେ ଯାହା ସମସ୍ତ ସମୀକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି । ବୀରମିତ୍ରୋଦୟ ଏଥିରେ ଏହା ସଂଯୋଗ କରେ ଯେ "ମାଆ ଏବଂ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାରେ ଏହାର ବିଫଳତା ପରେ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ନିକଟତମ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥାଏ" ([1]) । ଅନେକ ଗୁଡିଏ ମାମଲାରେ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି "ଅଭିଭାବକଙ୍କର ନିକଟତମ ସମ୍ପର୍କୀୟ" ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥାଏ ଏବଂ ଯାହାର ଅର୍ଥ ଏହା ଅଟେ ଯେ ଏହା ଉଭୟେ ନିକଟ ରକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ କ୍ରମରେ, ପିତାଙ୍କ ସପିଣ୍ଡ ଏବଂ ଏହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମରେ ମାତାଙ୍କ ସପିଣ୍ଡ ଅଟେ ([2]) । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାରେ, ଉଭୟ ବାଦୀମାନେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ହେଉଛନ୍ତି ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କ ସପିଣ୍ଡ, ବାଦୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଫିରଙ୍ଗୋଜିରାଓଙ୍କ ଭଉଣୀଙ୍କ ପୁଅ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଦାଦାଙ୍କ ପୁଅ । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, (1929 ର II ଅଧିନିୟମ) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବ୍ୟତୀତ, ମିତାକ୍ଷର ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ ଅଧୀନରେ ଦାଦାଙ୍କ ପୁଅର ସ୍ଥାନ ଭଉଣୀଙ୍କ ପୁଅ ଅପେକ୍ଷା ବହୁତ ଅଧିକ ଅଟେ, ଏବଂ ମୟୂଖ ଆଇନ, ଯାହା ବମ୍ବେ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ମିତାକ୍ଷର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ, ଜେଜେବାପାଙ୍କ ଠିକ ପରେ ଦାଦା ସ୍ଥାନଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅ ତୁରନ୍ତ କ୍ରମାନୁସରଣ କରନ୍ତି । ତଥାପି, 1929 ର ଅଧିନିୟମ II ଦ୍ୱାରା, ଜେଜେବାପା ଏବଂ ଦାଦାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ଚାରିଟି ସମ୍ପର୍କକୁ ପରିଚିତ

([1]) ମିତାକ୍ଷର, ଅଧ୍ୟାୟ II, ଧାରା xi, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 30 ଦେଖନ୍ତୁ ।

([1])ବୀରମିତ୍ରୋଦୟ, ଅଧ୍ୟାୟ V, ଭାଗ II, ଧାରା 9 ଦେଖନ୍ତୁ ।

([2]) ମାଯ୍ନେଙ୍କ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ, 11ତମ ସଂସ୍କରଣ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 621, ପୃଷ୍ଠା 741 ଦେଖନ୍ତୁ ।

କରାଯାଇଛି ଏବଂ ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଅର ଝିଅ, ଝିଅର ଝିଅ, ଭଉଣୀ ଏବଂ ଭଉଣୀଙ୍କ ପୁଅ, ଏବଂ 1929 ର ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଏହିପରି ଚାରୋଟି ସମ୍ପର୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦାଦା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅଙ୍କୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଛି । ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମର ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ କି? ପ୍ରସ୍ତାବନାରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଏହି ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ସେହି କ୍ରମରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଦେଶ ଯେଉଁଥିରେ ଜଣେ ବିନା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ହିନ୍ଦୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି; ଏବଂ ଧାରା 1 (2) ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି ଯେ "ଏହି ଅଧିନିୟମ କେବଳ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ପାରିତ ହେବା ବ୍ୟତୀତ ଏଠାରେ ପ୍ରଣୟନ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିତାକ୍ଷର ଆଇନ ଅଧୀନରେ ସାକ୍ଷେପ ହୋଇଥାନ୍ତେ, ଏବଂ ଏହା କେବଳ ସେହି ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯାହାର ସହ-ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନଥାଏ ଏବଂ ଯାହା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇନଥାଏ ।" ତେଣୁ ଏହି ଅଧିନିୟମର ପରିସର ସୀମିତ ଅଟେ । ଏହା କେବଳ ବିନା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ପୃଥକ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରେ । ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ଆଇନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆଦୌ ବହନ କରେ ନାହିଁ । ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ମିତାକ୍ଷର ଆଇନ ଅଧୀନରେ ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏହି ଚାରୋଟି ସମ୍ପର୍କଙ୍କୁ ବୈଧାନିକ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରେ ନାହିଁ; ଏହା ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରସ୍ତାବକ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ତାହା ତାଙ୍କର ପୃଥକ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳା ପ୍ରସ୍ତାବକ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଆଦୌ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କି ନୁହେଁ ତାହା ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଅଧିନିୟମର ଭାଷା ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥାଏ ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାଷା ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଅସନ୍ଦିଗ୍ଧ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଚାର ଆଦୌ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁ । ମାଡ୍ରାସ, ପାଟନା ଏବଂ ନାଗପୁର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅନେକ ମାମଲାରେ ([1]) ଏହି ମତ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଆମ ମତରେ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍

---

(1) ମନ୍ଦା ମହାଲକ୍ଷ୍ମମ୍ମା ବନାମ ମନ୍ତ୍ରବାଦୀ (I.L.R. 1947 Mad. 23); ଶକୁନ୍ତଳାବାଇ ବନାମ ପ୍ରତିପାଳ୍ୟ ଅଧିକରଣ (I.L.R. 1942 Nag. 629); ତୁଳୁକରାଜ କୁଏର ବନାମ ବଚା କୁଏର (I.L.R. 26 Pat. 150); କୁପ୍ପୁସ୍ୱାମୀ ବନାମ ମଣିକାସରୀ (A.I.R. 1950 Mad.

ଅଟେ । ବମ୍ବେ, ଲାହୋର ଏବଂ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ (1) ଏକ ବିପରୀତ ମତ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ବୋଲି ଆମେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଅଣଦେଖା କରୁନାହୁଁ । ବିପରୀତ ମତକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଅଧିକାଂଶ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଯେଉଁ ଯୁକ୍ତିର ଧାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି, ତାହାକୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜଷ୍ଟିସ୍ ସୋମଜୀଙ୍କ ଭାଷାରେ ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ (2):-

"ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ କୁମାରୀଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀଧନର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଲ୍ଲାଙ୍କ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ପୃଷ୍ଠା 139 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ କୁମାରୀଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀଧନର ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଗର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖାଯାଇଛି ...... ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ପିତାଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କୁ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେପରି ବାଇ ଚମ୍ପୁବାଇଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଥିଲା । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନେ ତାଙ୍କ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାର କେଉଁ କ୍ରମରେ ରଖିବେ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଆଦେଶ ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଛି, କାରଣ ଯଦି 3 ଅଗଷ୍ଟ 1937ରେ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତାଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାର ଅଧିକାର ଥିବା ନିକଟ ରକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ କ୍ରମରେ ପିତାଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନେ, ଭାଇ, ମାତା ଏବଂ ପିତାଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ବାଇ ଚମ୍ପୁବାଇଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବେ ।"

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଝିଅର ମୃତ୍ୟୁ ତାରିଖରେ ପିତାଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କିଏ ତାହା ଆମକୁ ନିରୂପଣ କରିବାକୁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଝିଅର ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କିଏ ତାହା ଜାଣିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତଦନ୍ତ କରାଯାଉଛି । ଏହା ଅନୁସନ୍ଧାନର ବିଷୟ ହୋଇଥିବାରୁ, ଏହାର ସ୍ପଷ୍ଟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଦ୍ୱାରା 1929ର ଅଧିନିୟମ II ର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ବୈଧାନିକ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଣଦେଖା କରି ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମର ସାଧାରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ତ୍ରୀଧନ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟରେ ଏହି ତ୍ରୁଟି ଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ଯେ

196) ଦେଖନ୍ତୁ ।

(1) ଶାମରାଓ ବନାମ ରଘୁନନ୍ଦନ (I.L.R. 1939 Bom. 228); Mst. ଚାରଜା ବନାମ ଦୀନାନାଥ (A.I.R. 1937 Lah. 196); କେହର ସିଂହ ବନାମ ଅତ୍ତର ସିଂହ (A.I.R. 1944 Lah. 442); ଇନ୍ଦ୍ର ପାଲ୍ ବନାମ ହୁମାଙ୍ଗୀ ଦେବୀ (I.L.R. 1949 All. 816) ।

(2) ଶାମରାଓ ବନାମ ରଘୁନନ୍ଦନ (I.L.R. 1939 Bom. 228 to 230) ।

ସେମାନେ 1929ର ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମକୁ ସମସ୍ତ ମାମଲାରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରର ମିତାକ୍ଷର ଅଧିନିୟମକୁ ସଂଶୋଧନ କିମ୍ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଭଳି ବିବେଚନା କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କି ଜଣେ ପୁରୁଷଙ୍କ ପୃଥକ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅନୁସନ୍ଧାନର ବିଷୟ ନ ହେଲେ ଏହି ଅଧିନିୟମର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ନଥାଏ । ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଏପରିକି ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଅଣ-ୱତନ ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ତାଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିଲା ବୋଲି ଧାରଣା ରଖିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆମ ମତରେ ବାଦୀମାନେ ଭୀମାବାଈଙ୍କ ନିକଟତମ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଆବେଦନଟି ଖାରଜ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଥିବା ପ୍ରତିପାଲ୍ୟ ଅଧିକରଣର କେବଳ ଆଟର୍ଣ୍ଣି ଏବଂ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ର ମହକିଲଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ବ୍ୟତୀତ ଏହି ଆବେଦନରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦେଉ ନାହୁଁ । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ଆଦେଶଟି ବଳବତ୍ତର ରହିବ ।

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରତିନିଧି : *ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀ* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରତିନିଧି : *ପି. ଏ. ମେହେଟ୍ଟା* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରତିନିଧି : *କେ. ଜେ. କାଲେ* ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ